

اثربخشی روان درمانی گروهی مبتنی بر پذیرش و تعهد بر کاهش تکانشگری در معتادان

احمد تامرادی^۱، مهین عسکری^۲، علیرضا تامرادی^۳

۱- دانشجوی پزشکی دانشگاه علوم پزشکی هرمزگان، هرمزگان، ایران.

۲- استادیار دانشگاه علوم پزشکی هرمزگان، هرمزگان، ایران.

۳- کارشناس ارشد روانشناسی بالینی دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج، یاسوج، ایران.

چکیده

مقدمه: این پژوهش به منظور بررسی میزان اثربخشی درمان گروهی مبتنی بر پذیرش و تعهد بر کاهش تکانشگری در معتادان شهر یاسوج صورت گرفت. روش: این پژوهش از نوع مطالعه ای نیمه تجربی بوده و از طرح پیش آزمون-پس آزمون با گروه آزمایش و کنترل استفاده شد. جامعه آماری این پژوهش شامل کلیه معتادان مراجعه کننده به مراکز ترک اعتیاد شهر یاسوج در بهار ۱۳۹۷ بودند؛ ۳۰ نفر از معتادان به روش نمونه گیری خوشه ای چند مرحله ای به عنوان نمونه انتخاب و به طور تصادفی در دو گروه آزمایش و کنترل گمارده شدند. هر دو گروه مورد پیش آزمون-پس آزمون قرار گرفتند. متغیر مستقل (درمان مبتنی بر تعهد و پذیرش) به مدت دو ماه و در ۸ جلسه روی گروه آزمایش اجرا گردید، اما گروه کنترل، هیچ مداخله ای دریافت نکردند و تنها مورد پیش آزمون-پس آزمون قرار گرفتند. ابزار گرد آوری شامل پرسشنامه تکانشگری بارات، پروتکل درمان مبتنی بر پذیرش و تعهد (ACT) و مصاحبه بالینی می باشد، برای تجزیه و تحلیل داده ها از آمار توصیفی و آمار استنباطی استفاده شد که آمار توصیفی شامل جدول میانگین و انحراف معیار، فراوانی و درصد فراوانی و آمار استنباطی شامل تحلیل کوواریانس و آزمون خی دو که از طریق نرم افزار SPSS مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت. یافته ها: نتایج نشان داد که بین دو گروه (آزمایش و کنترل) از لحاظ کاهش تکانشگری تفاوت معناداری وجود دارد. نتیجه گیری: از این پژوهش می توان نتیجه گرفت که درمان گروهی مبتنی بر پذیرش و تعهد بر کاهش تکانشگری در معتادان اثربخش بوده است.

واژگان کلیدی: درمان گروهی، درمان مبتنی بر پذیرش و تعهد، تکانشگری.